

Mordene på Katrina

Af Lars Ahn Pedersen

Efter at jeg har sikret mig, at hun ikke længere trækker vejret, går jeg i gang med at rulle plastikken ud. Derefter sætter jeg mig til at vente. Først da opdager jeg, at tørklædet stadig sidder om hendes hals. Jeg bander indvendigt og får det fjernet. Det var i sidste øjeblik. Kort efter kommer der atter liv i hendes øjne.

Hun sætter sig op.

”Du slog mig ihjel,” siger hun og ser bebrejdende på mig.

”Ja,” siger jeg, for der er ikke så meget andet at sige.

Hun kigger på plastikstykket, som ligger under hende.

”Er det virkelig nødvendigt?” spørger hun.

”Ja,” siger jeg og skærer halsen over på hende.

Denne gang går der et par timer, før hun vender tilbage. Nogen gange tager det kortere tid, andre gange længere. Det afhænger af skadernes omfang. Hun er stadig vred, og jeg kan ikke komme udenom, at det bekymrer mig. Ifølge producenten bør hun ikke kunne huske noget, men det gør hun tydeligvis. Jeg overvejer at klage.

Det er først inden for de seneste uger, at hun er begyndt på det. Hun virker ikke bange for mig, snarere irriteret, som om jeg hele tiden afbryder hende midt i noget vigtigt. Egentlig forstår jeg hende godt, og jeg har af og til dårlig samvittighed over det, jeg bruger hende til. Men så minder jeg mig selv om, at hun ikke er et rigtigt menneske, og at hendes følelsesudbrud ikke er ægte, men reaktioner fremkaldt af et adfærdsprogram, udviklet af et højtbetalt forskerteam. Og hvis det stadig giver mig kvaler, så er der det ubestridelige faktum, at hun er indkøbt til formålet, og jeg fik ikke engang procenter. Hun er med andre ord min private ejendom, og der er ingen love mod det, jeg gør ved hende.

Jeg burde faktisk klage. Garantien udløber først om et halvt år.

Jeg ved det godt. Det er ikke meningen, at jeg skal anvende hende på den måde. Hun og hendes slags er til for at lette vores hverdag og tage sig af de opgaver, som vi ikke selv orker. De er skabt til at gøre rent, lave mad, ordne vores haver, passe vores børn og udføre trivielt og farligt industriarbejde, og det strider imod formålet at lemlæste, voldtage, torturere og slå dem ihjel for fornøjelsens skyld. Men jeg ved også, at jeg ikke er den eneste, som gør den slags, og hvis de virkelig vil forhindre os i at udnytte muligheden, hvorfor har producenterne så udstyret dem med anatomisk korrekte kønsdele og næsten øjeblikkelig regenerering?

Ingen kan se bort fra, at der først for alvor kom gang i salget, da Lolita-modellen kom på markedet, og det var kun de mest reaktionære feminister, som protesterede, da resten af branchen fulgte trop og justerede deres produkter, så de ikke længere lignede en Barbie-dukke fornedet. Det var kun et spørgsmål om tid, før sexindustrien stod over for en større revolution. Medierne bragte interviews med prostituerede, der klagede over, at den ”ægte vare” var ved at blive fortrængt af ”dukkerne,” som de hånligt kaldte dem. Men slaget var tabt på forhånd. Fordelene ved de nye modeller var åbenlyse: ingen risiko for kønssygdomme, lave driftsomkostninger og farvel til kedelige bieffekter som stofmisbrug, barndomstraumer og dårlig samvittighed over for familien derhjemme.

Selvfølgelig har jeg haft sex med hende - hvordan kan jeg lade være, når hun ligner Katrina så meget? Men det gik hurtigt op for mig, at det alligevel ikke er helt det samme. Jeg kan ikke rigtig sætte fingeren på, hvad det er, der mangler. Måske er det fordi, hun er lidt for ivrig efter at behage? Det føles som om, man er sammen med en konstant simuleret orgasme, hvad der reelt set også er

tale om. Vi har ikke gjort det, siden hun begyndte at sende mig sine anklagende blikke. Måske burde jeg. Det ville næsten være som i tiden, inden Katrina forlod mig.

Kønsdelene var blot begyndelsen. Næste skridt var regenererings-funktionen, og hvordan den kom med i pakken, står mere hen i det uvisse. Den mest populære forklaring er, at det var hæren, der bestilte en række øvelsesmodeller, som soldaterne kunne skyde med skarpt mod for at øge realismen i øvelserne. En anden udbredt teori er, at det var en simpel fejl i laboratoriet, der skabte et uendeligheds-loop, som gør, at de vender tilbage igen og igen, uanset hvor voldsomme skader de udsættes for. Og det lader ikke til, at de har nogen som helst erindring om, hvad der er sket. Sådan var det også med min model indtil for nylig.

Foreløbig har jeg kvalt, stukket, hængt, druknet og forgiftet hende. Jeg har ikke prøvet at skyde hende, fordi jeg ikke bryder mig om at have en pistol i mit hjem, ligesom jeg har fundet det for risikabelt at sætte ild til hende. En enkelt aften, da jeg kedede mig, prøvede jeg at genskabe brusebadsscenen fra *Psycho*. Hvis jeg selv skal sige det, var resultatet ganske vellykket, selv om jeg blev fuldstændig gennemblødt, og det tog en krig at gøre rent på badeværelset bagefter.

Det er dog kun ved særlige lejligheder, at jeg gør så meget ud af det. Forberedelserne er ret tidskrævende, så til hverdag nøjes jeg med mere simple metoder som at kvæle hende med hænderne eller en ledning. Andre gange holder jeg hendes hoved nede i badekarret eller køkkenvasken, og hvis jeg er i humør til det, bruger jeg kniven. Men det betyder som nævnt, at jeg skal gøre rent bagefter, og jeg har været nødt til at købe en vaskemaskine, fordi de begyndte at kigge mærkeligt efter mig nede på rensriet.

(Læs resten af novellen i *Dystre Danmark*, H. Harksen Productions)

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/) Licens.